

AZ ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG 3015/2015. (I. 27.) AB VÉGGÉSE

alkotmányjogi panasz visszautasításáról

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

végzést:

Az Alkotmánybíróság a Kúria Mfv.II.10.313/2013/7. sorszámú ítélete alaptörvényellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló alkotmányjogi panaszt visszautasítja.

Indokolás

[1] 1. Az indítványozó az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdésének *d*) pontja, valamint az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. §-a alapján azért nyújtott be alkotmányjogi panaszt, mert álláspontja szerint a Kúria Mfv.II.10.313/2013/7. sorszámú, felülvizsgálati eljárásban meghozott ítélete sérti az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében elismert tisztességes eljárás követelményrendszeréből fakadó egyes részjogosítványokat, továbbá az Alaptörvény XII. cikk (1) és (2) bekezdéseiben elismert munka és foglalkozás szabad megválasztásához fűződő jogot, illetve az Alaptörvény XVII. cikk (1) bekezdésében megfogalmazott munkavállalók és munkaadók együttműködésének alaptörvénybeli kötelezettségét és ugyanezen cikk (2) bekezdésében biztosított kollektív jellegű munkaügyi jogokat. Az indítványozó mindezekén túl hivatkozott az Alaptörvény XV. cikk (1) bekezdésében foglalt általános egyenlőségi szabály sérelmére is. Az indítványozó a Kúria említett ítéletének, valamint az annak alapjául szolgáló Fővárosi Munkaügyi Bíróság 22.M.2489/2011/13. sorszámú ítéletének és a Fővárosi Törvényszék 59.Mf.633.187/2012/4. sorszámú ítéletének alkotmányossági vizsgálatát, illetve a hivatkozott bírói döntések alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését kezdeményezte.

[2] 1.1. Az alkotmányjogi panasz alapját jelentő munkaügyi jogvitában felperesként szereplő indítványozó 1992 októberétől kezdődően közalkalmazotti jogviszonyban állt a munkaügyi perben alperesként szereplő Semmelweis Egyetemmel (a továbbiakban: munkáltató). Az indítványozó a Semmelweis

Orvostudományi Egyetem Gyógyszerésztudományi Kar Dékáni Hivatalában végzett munkát, ahol 1996. január elsejétől hivatalvezetői feladatokat látott el. Munkaköréhez igazgatási és személyügyi jellegű feladatok tartoztak, így többek között a dékáni hivatal munkájának koordinálása és irányítása, illetve osztályértekezletek megszervezése. Felelős volt továbbá a hivatal munkavállalóinak szakmai fejlődéséért, munkafegyelméért, valamint javaslattevési feladata volt a hivatal munkatársainak kinevezésével, előreléptetésével, illetve jutalmazásával összefüggésben. Az alkotmányjogi panasz benyújtására okot adó munkaügyi perben az első fokon eljáró Fővárosi Munkaügyi Bíróság 22.M.2489/2011/13. sorszámú ítéletében megállapított, majd a másodfokon eljáró Fővárosi Törvényszék 59.Mf.633.187/2012/4. sorszámú, 2013. január 10. napján kelt és aznap jogerős ítéletében kiegészített tényállás lényege szerint a munkáltató 2005 júliusában az egyetem dékáni hivatalát érintő munkavégzések tekintetében vizsgálatot folytatott. Ennek során a munkáltató az indítványozó hivatalvezetői munkájával összefüggésben súlyos hiányosságokat tárt fel, amelyet a munkáltató több, különálló pontban foglalt össze. A feltárt hiányosságok szerint az indítványozó nem teljesítette a takarékos vagyongazdálkodás követelményeit, nem tartotta meg a munkahelyi jelenlét, a hivatali munkaidő-beosztás szabályait, illetve elhanyagolta a munkaértekezletek megszervezésének kötelezettségét. Ezen kívül tudása és felkészültsége nem felelt meg a hivatalvezetőtől elvárható követelményeknek, az iratkezelési és igazgatás-ügyviteli szabályokat elhanyagolta, és a hivatal munkáját nem szervezte kellő hatékonysággal. Az indítványozó ezek mellett az illetménykiegészítésére jogosító, félévente esedékes szerződés módosítások jóváhagyását azzal a hamis hivatkozással kérte a dékán-helyettestől, hogy a dékán a módosításokat már előzetesen jóváhagyta. Mindezek eredményeként is az egyetem vezetői, valamint a hivatalvezető között bizalomhiány lépett fel. Ilyen okok alapján a munkáltató perbeli időszakban hatályos, a közalkalmazottak jogállásáról szóló 1992. törvény XXXIII. törvény (a továbbiakban: Kjt.) 23. § (4) bekezdésében biztosított jogköre szerint 2006 áprilisában az indítványozó vezetői megbízását visszavonta (erről lásd: Fővárosi Munkaügyi Bíróság 22.M.2489/2011/13. sorszámú ítéletének 1–3.; 5–7. oldalait, valamint a Fővárosi Törvényszék 59.Mf.633.187/2012/4. sorszámú ítéletének 4–5. oldalait).

[3] Az indítványozó a vezetői megbízás visszavonása jogellenességének megállapítása, valamint jogkövetkezményeinek alkalmazása érdekében keresetet indított. A megismételt eljárásban első fokon eljáró Fővárosi Munkaügyi Bíróság vizsgálta, hogy a vezetői megbízás visszavonásának indokai valósak és okszerűek-e. Ennek során az első fokú bíróság a bizonyítékok mérlegelésének

eredményeként arra az álláspontra helyezkedett, hogy a vezetői megbízás visszavonásának indokai túlnyomórészt valósak és a megjelölt indokokból okszerűen következett a kifogásolt munkáltatói intézkedés. Az első fokú bíróság következtetése szerint ugyanis a hivatalvezető alapvető kötelezettségeinek sem tett eleget. Mindezek alapján a Fővárosi Munkaügyi Bíróság a hivatkozott ítéletében az indítványozó keresetét elutasította, valamint a felperest a perköltség megfizetésében marasztalta (erről lásd: Fővárosi Munkaügyi Bíróság 22.M.2489/2011/13. sorszámú ítéletének 4., illetve 7–8. oldalait).

- [4] Az indítványozó fellebbezése alapján a másodfokon eljáró Fővárosi Törvényszék az 59.Mf.633.187/2012/4. sorszámú ítéletében a tényállás kiegészítése mellett helyben hagyta az első fokon eljáró Fővárosi Munkaügyi Bíróság ítéletét. A törvényszék az alsóbb fokú bíróság által megállapított tényállás kiegészítése során a vezetői megbízás visszavonásához vezető egyes okokat pontosította. Ezen túl a törvényszék értékelése szerint a vezetői megbízás visszavonásának önmagában a bizalomvesztés is elégséges indoka, amennyiben valós és okszerű tényeken alapszik. Így a törvényszék érvelése szerint az indítványozó illetménykiegészítésére jogosító szerződés módosítások jóváhagyása tekintetében tanúsított megtévesztő magatartása önmagában elégséges indoka lehetett a vezetői megbízás visszavonásának. Ennek megfelelően a törvényszék a releváns bizonyítékok értékelése alapján az ítéletében megállapította, hogy a munkavállaló munkájával szemben emelt kifogások a bizalmi viszonyon nyugvó vezetői megbízás visszavonásának valós és elégséges okai voltak (erről lásd: Fővárosi Törvényszék 59.Mf.633.187/2012/4. sorszámú ítéletének 5–7. oldalait).
- [5] Az indítványozó a Fővárosi Törvényszék jogerős ítéletét felülvizsgálati kérelemmel támadta. Felülvizsgálati kérelmében többek között azért kifogásolta a Fővárosi Törvényszék döntését, mert álláspontja szerint a törvényszék a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján megállapított tényállása megalapozatlan és a belőle levont következtetés iratellenes. Érvelése szerint a munkáltató nem bizonyította a vezetői megbízás visszavonását igazoló okok valóságát, illetve okszerűségét és a bizonyítatlanság terhe a munkáltatóra esik. Az indítványozó további álláspontja szerint ügyében a Kjt. 46–53. §§ értelmében fegyelmi eljárást kellett volna kezdeményezni. A fegyelmi eljárás lefolytatásának mellőzése pedig az indítványozót lényeges védekezési jogosítványoktól fosztotta meg. A felülvizsgálati kérelem alapján eljáró Kúria a hivatkozott sorszámú, 2014. február 12. napján kelt ítéletében a Fővárosi Törvényszék jogerős ítéletét hatályában fenntartotta. A Kúria álláspontja szerint a felülvizsgálati kérelem az alsóbb fokú bíróságok mérlegelési körébe vont bizonyítékok értékelését vitatta

és azok ismételt felülvizsgálatát kezdeményezte. A felülvizsgálati eljárásban ugyanakkor kizárt a bizonyítás adatainak ismételt értékelése, amennyiben a megállapított tényállás nem iratellenes vagy okszerűtlen. A Kúria a felülvizsgálati kifogások, valamint az alsóbb fokú bíróságok eljárásainak értékelése alapján ilyen okszerűtlen vagy iratellenes következtetést nem látott. A Kúria a fegyelmi eljárás elmaradását kifogásoló felülvizsgálati kérelemrész vonatkozásában pedig arra mutatott rá, hogy az alsóbb fokú bíróságok eljárása során az indítványozó nem kifogásolta, így a bíróságok nem vizsgálták e kérdést. Felülvizsgálati eljárásban ugyanakkor nem lehet olyan új körülményre hivatkozni, amely az alapul szolgáló perben nem szerepelt. Mindezeknek megfelelően a Kúria döntése szerint az alsóbb fokú bíróság a bizonyítékok helyes és okszerű értékelésével hozta meg döntését (erről lásd: Kúria Mfv.II.10.313/2013/7. sorszámú ítéletének 9–11. oldalait).

- [6] 1.2. Az indítványozó ezt követően terjesztett elő alkotmányjogi panaszt. Alkotmányjogi panaszát az Abtv. 27. §-ra alapítva elsődlegesen azt állítja, hogy a Kúria ítélete nincs összhangban az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt tisztességes eljárásból fakadó egyes részjogosítványokkal. Így az indítványozói álláspont szerint a bírói döntés egyfelől sérti a tisztességes eljárásból kibomló indokolt bírói döntéshez fűződő jogot. E körben az indítványozó arra hivatkozik, hogy a bíróság nem teljesítette az eljárási törvényben előírt tényállás felderítésére, valamint a bizonyítékok okszerű mérlegelésére vonatkozó kötelezettségeit. Ezen kívül az indítványozó itt hivatkozik arra, hogy az ügyben eljáró bíróságok megsértették az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében rejlő „fegyverek egyenlőségének” alkotmányos elvét. Érdemi okfejtésében az indítványozó részletesen előadja, hogy az eljáró perbíróságok számos bizonyítási indítványát figyelmen kívül hagyták, illetve egyes bizonyítékoknak nem tulajdonítottak kellő bizonyító erőt. Másfelől az indítványozó az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt tisztességes eljárás követelményének sérelmét abban látja, hogy a peres ügyben eljáró bíróságok nem tartották meg az ésszerű határidőben történő eljárás alaptörvénybeli követelményét, hiszen a peres eljárást több mint hét év alatt fejezték be.
- [7] Az indítványozó emellett az Alaptörvény XII. cikk (1) és (2) bekezdéseit, valamint az Alaptörvény XVII. cikk (1) és (2) bekezdéseit megjelölve hivatkozik a munka és foglalkozás szabad megválasztásához fűződő alapvető jogának sérelmére. E körben az indítványozó érdemi okfejtésében előadja, hogy a munkáltató a vezetői megbízását fegyelmi eljárás lefolytatásának hiányában vonta

vissza. Az indítványozó olvasatában azonban a munkáltató kizárólag fegyelmi eljárás alapján és az abban érvényesülő garanciális szabályok megtartása mellett alkalmazhatta volna a kifogásolt munkáltatói intézkedést. Álláspontja értelmében az intézkedést megelőző fegyelmi eljárás hiányában a bíróság nem is vizsgálhatta volna a vezetői megbízás visszavonását igazoló indokok valóságát és okszerűségét. Az indítványozó panasza szerint mindez sérti az Alaptörvény XII. cikk (1) és (2) bekezdéseiben, valamint az Alaptörvény XVII. cikk (1) és (2) bekezdéseiben foglalt szabályokat.

- [8] Az indítványozó végül hivatkozik az Alaptörvény XV. cikk (1) bekezdésében biztosított jogegyenlőség alaptörvénybeli elvére is. Érdemi okfejtése szerint a bíróság „az egyenlő munkáért egyenlő bér” elvét megsértve figyelmen kívül hagyta, hogy míg a munkáltató az indítványozótól megvonta az illetménykiegészítést, addig a hasonló munkakörben dolgozó és hasonló feladatokat ellátó munkatársak illetménykiegészítésben részesülnek.
- [9] Mindezek alapján az indítványozó kezdeményezi a kifogásolt kúriai döntés, valamint e döntéssel felülvizsgált alsóbb fokú bírósági ítéletek alaptörvényellenességének megállapítását és megsemmisítését.
- [10] 2. Az Abtv. 56. § (1) bekezdésében előírtak szerint az Alkotmánybíróságnak elsődlegesen az alkotmányjogi panasz befogadhatóságáról szükséges döntenie. Az Alkotmánybíróság ezért tanácsban eljárva mindenekelőtt azt vizsgálta meg, hogy az alkotmányjogi panasz megfelel-e a törvényben előírt formai természetű, valamint az Abtv. 26–27. §§-ban, illetve az Abtv. 29–31. §§-ban előírt tartalmi természetű befogadhatósági feltételeknek.
- [11] 3.1. Az Abtv. 27. § a) pontja, illetve az Abtv. 52. § (1b) bekezdés b) pontja alkotmányjogi panasz kezdeményezésére olyan bírói döntéssel szemben nyújt lehetőséget, amely Alaptörvényben biztosított jogot sért. Az indítványozó alkotmányjogi panasza hivatkozik az Alaptörvény XII. cikk (2) bekezdésében foglalt szabály sérelmére. Az Alaptörvény XII. cikk (2) bekezdése értelmében Magyarország törekszik megteremteni annak feltételeit, hogy minden munkaképes ember, aki dolgozni akar, dolgozhasson. Minthogy a hivatkozott alaptörvénybeli szabály nem jogot biztosít, hanem államcélról, közösségi értékről, illetve nemzetgazdasági szervező elvről rendelkezik, így az alkotmányjogi panasz ebben a részében nem felel meg a befogadhatóság feltételeinek {korábbi-ról hasonlóan lásd: 3146/2013. (VII. 16.) AB végzés, Indokolás [38]}.

- [12] 3.2. Az Abtv. 52. § (1b) bekezdés e) pontja szerint az alkotmányjogi panasz akkor tartalmaz határozott kérelmet, ha egyértelmű indokolást ad elő arra nézve, hogy a bírói döntés miért ellentétes az Alaptörvény felhívott rendelkezésével. Az indítványozó hivatkozik az Alaptörvény XV. cikk (1) bekezdésében foglalt általános egyenlőségi szabály sérelmére. Az Alkotmánybíróság következetes értelmezése szerint a jogegyenlőség klauzulája azt az alkotmányos parancsot fogalmazza meg, hogy a közhatalmat gyakorlók valamennyi személyt egyenlő méltóságúként kezeljenek, és szempontjaikat egyenlő mércével és méltányossággal mérjék [3206/2014. (VII. 21.) AB határozat, Indokolás [23]]. Az indítványozó alkotmányjogi panaszának ebben a részében a dékáni hivatal munkavállalói közötti jövedelemkülönbségeket sérelmezi. A támadott bírói döntés azonban egy egyedi ügyben alkalmazott munkáltatói intézkedés jogellenességét vizsgálta. Ebből következően az indítványozó e körben nem ad elő olyan indokolást, amelyből kitűnne, hogy a kifogásolt bírói döntés miért sérti a jogegyenlőségi klauzulát {korábról lásd: 3183/2013. (X. 9.) AB végzés, Indokolás [23]}.
- [13] Az indítványozó hivatkozik az Alaptörvény XVII. cikk (1) és (2) bekezdéseinek sérelmére is, amely a kollektív jellegű munkaügyi jogokat ismeri el, így többek között az érdekvédelmi szervezetek alakításának jogát. Ezen kívül az Alaptörvény e szabályai jogot biztosítanak a sztrájkhoz. Az indítványozó alkotmányjogi panasa e kollektív jellegű munkaügyi jogok sérelmével összefüggésben azonban indokolást nem tartalmaz. Mindezek alapján az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az alkotmányjogi panasz ebben a részében nem felel meg az Abtv. 52. § (1b) bekezdés e) pontjában megkívánt befogadhatósági követelménynek.
- [14] 3.3. Az Abtv. 27. § b) pontja értelmében alkotmányjogi panasz előterjesztésére akkor van lehetőség, ha az indítványozó a jogorvoslati lehetőségeit már kimerítette, vagy jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva. Az indítványozó azért hivatkozik az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében elismert ésszerű határidőben történő eljárás követelményének megsértésére, mert a per indokolatlanul hosszú ideig, több mint hét évig tartott. Korábbi döntéseit felidézve az Alkotmánybíróság az alkotmányjogi panasz e kifogásával összefüggésben arra mutat rá, hogy a polgári peres eljárások elhúzódásának, így az alkotmányjogi panaszban nevesített eljárási mulasztások sikeres megakadályozásához elsődlegesen a polgári eljárásjogban ismert kifogás jogintézménye szolgál {lásd: a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 114/A–114/B. §§, illetve 3237/2012. (IX. 28.) AB végzés, Indokolás [8]}.

Az indítványozó azonban a polgári eljárásjogi szabályokban biztosított jogorvoslati lehetőségét nem merítette ki, így alkotmányjogi panaszja e körben nem felel meg az Abtv. 27. § b) pontja szerinti befogadhatósági követelménynek {lásd: 3309/2012. (XI. 12.) AB végzés, Indokolás [5]}.

- [15] 3.4. Az Abtv. 29. §-a a befogadhatóság további tartalmi feltételeként határozza meg, hogy az alkotmányjogi panasz a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenességet tartalmazzon, vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést vessen fel. E befogadhatósági feltételek vagylagos jellegűek, így kimerülésüket az Alkotmánybíróság minden esetben külön-külön vizsgálja {elsőként lásd: 3/2013. (II. 14.) AB határozat, Indokolás [30]}.
- [16] 3.4.1. Az indítványozó hivatkozik az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében elismert indokolt bírói döntéshez fűződő jog sérelmére. Ezt az alkotmányjogi kérdést az Alkotmánybíróság a 7/2013. (III. 1.) AB határozatában alapvető jelentőségű alkotmányjogi kérdésként értékelte {7/2013. (III. 1.) AB határozat, Indokolás [21]}. Határozatának indokolásában az Alkotmánybíróság kimondta, hogy az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt tisztességes eljárás követelményrendszere elismeri az indokolt bírói döntéshez fűződő alapvető jogot is. Ezen alapvető jog minimális elvárása, hogy a bíróságok az eljárási törvény rendelkezéseinek megfelelően az ügyben szereplő feleknek az ügy lényegi részeire vonatkozó észrevételeit, kérelmeit kellő alaposággal megvizsgálják, és ennek értékeléséről határozatukban számot is adjanak {erről lásd: 7/2013. (III. 1.) AB határozat, Indokolás [33]–[34]}. Mindebből az is következik, hogy jelen alkotmányjogi panaszban felvetett elvi jelentőségű alkotmányjogi kérdést az Alkotmánybíróság korábban már eldöntötte {hasnolón lásd: 3212/2013. (XI. 18.) AB végzés, Indokolás [7], illetve 3199/2014. (VII. 15.) AB végzés, Indokolás [14]}.
- [17] Az indítványozó hivatkozik az Alaptörvény XII. cikk (1) bekezdésében biztosított munka és foglalkozás szabad megválasztásának jogára is. E körben az indítványozó azt adja elő, hogy a fegyelmi eljárás mellőzésével alkalmazott fegyelmi büntetés sérti az Alaptörvény XII. cikk (1) bekezdésében elismert alapvető jogot. Jelen ügyben ugyanakkor a munkáltató az indítványozó vezetői megbízását nem fegyelmi eljárás során alkalmazott fegyelmi büntetés eredményeként vonta vissza, hanem a Kjt. 23. § (4) bekezdésében biztosított munkáltatói jogkörében intézkedett. Az Alkotmánybíróság ebből következően megállapította, hogy az alkotmányjogi panaszban az Alaptörvény XII. cikk (1) bekezdésére hivatkozással megjelölt alkotmányjogi kérdés a jelen

üggyel összefüggésben nem értékelhető alapvető jelentőségű alkotmányjogi kérdésként.

- [18] 3.4.2. Az Abtv. 29. § szerint az alkotmányjogi panasz befogadhatóságának másik feltétele, hogy olyan alkotmányossági kifogást tartalmazzon, amely a bírói döntést érdemben befolyásolhatta. Az Alkotmánybíróság e feltétellel összefüggésben elsőként arra emlékeztet, hogy a bírói döntéssel szemben benyújtott alkotmányjogi panasz nem tekinthető hagyományos értelemben vett jogorvoslatnak. Az Alkotmánybíróság ugyanis az alkotmányjogi panasz intézményén keresztül is kizárólag az Alaptörvényt és az abban elismert jogokat oltalmazhatja {erről lásd elsőként: 3325/2012. (XI. 12.) AB végzés, Indokolás [13]; majd megerősítette: 8/2013. (III. 1.) AB határozat, Indokolás [54]}. Az Alkotmánybíróság így a bírói döntések felülvizsgálata során az Alaptörvényben és az elfogadott nemzetközi emberi jogi egyezményekben elismert alapjogi követelményrendszer tényleges érvényesülését garantálja {erről lásd: 8/2013. (III. 1.) AB határozat, Indokolás [55]; majd később: 13/2014. (IV. 18.) AB határozat, Indokolás [51]}. Ebből az is következik, hogy az Alkotmánybíróság a bizonyítékok bírói mérlegelésének és értékelésének ismételt felülvizsgálatára már nem rendelkezik felhatalmazással {erről elsőként lásd: 3231/2012. (IX. 28.) AB végzés, Indokolás [4]; legutoljára megerősítette: 3221/2014. (IX. 22.) AB végzés, Indokolás [13]}. Az Alkotmánybíróság így mindaddig tartózkodik a bizonyítékok értékelésének felülvizsgálatától, amíg a bizonyíték értékelése Alaptörvényben biztosított jogot nem sért {lásd például: 8/2013. (III. 1.) AB határozat, Indokolás [55]}. Ennek megfelelően az Alkotmánybíróság nem vizsgálja, hogy a bírói döntés indokolásában megjelölt bizonyítékok és megjelenő érvek megalapozottak-e, mint ahogy azt sem vizsgálja, hogy a jogalkalmazó helytállóan értékelte-e az eljárásban beszerzett bizonyítékokat és előadott érveket, vagy a konkrét ügyben a bírói mérlegelés eredményeként megállapított tényállás, és az abból levont következtetés megalapozott-e. A tényállás megállapítása, a bizonyítékok értékelése, és mérlegelése ugyanis az eljárási jogi szabályokban a jogalkalmazó számára fenntartott feladat {erről elvi jelenőséggel lásd: 7/2013. (III. 1.) AB határozat, Indokolás [33]; munkaügyi jogvitával kapcsolatban lásd többek között: 3052/2013 (II. 28.) AB végzés, Indokolás [8]; 3056/2013. (II. 28.) AB végzés, Indokolás [11]; illetve 3228/2014. (IX. 22.) AB végzés Indokolás [8]}.
- [19] Az indítványozó jelen ügyben benyújtott alkotmányjogi panaszának abban a részében, amelyben az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdéséből kiolvasható indokolt bírói döntéshez fűződő jog sérelmére hivatkozik, lényegét

tekintve a bizonyítékok bírósági értékelését, mérlegelését, illetve a tényállás megállapításának helytállóságát vitatja. Az indítványozó ismételten kétségbe vonja az egyes bizonyítékok bizonyító erejét, a bizonyítékok okszerű mérlegelését, valamint ezen kívül állítása szerint a tényállás felderítetlen. Az indítványozó alkotmányjogi panaszja tehát a bizonyítékok újbóli értékelésére, illetve további bizonyítékok beszerzésére és mérlegelésére irányul. Az Alkotmánybíróság fentiekben hivatkozott következetes álláspontja értelmében az ítélező bíróság bizonyítékértékelési szabadságához tartozik, hogy a bizonyítékokat meggyőződése szerint mérlegelje. Ennek felülvizsgálatától pedig az Alkotmánybíróság mindaddig tartózkodik, amíg a bíróság bizonyítékértékelése pontosan körülírt, Alaptörvényben védett jogot nem sért [lásd például: 8/2013. (III. 1.) AB határozat, Indokolás [55], vagy 13/2014. (IV. 18.) AB határozat, Indokolás [51]. Az indítványozó alkotmányjogi panaszában ilyen jellegű alaptörvény-ellenességet ugyanakkor nem jelölt meg. A tisztességes eljárás követelményei között elismert indokolt bírói döntés hiánya körében megnevezett okszerűtlen bizonyítékértékelés, illetve tényállás megállapítási hiányosság önmagában nem veti fel az alaptörvény-ellenesség kételyét {munkaügyi jogvitával összefüggésben lásd többek között: 3039/2014. (III. 13.) AB végzés, Indokolás [18]; legutóbb: 3272/2014. (XI. 4.) AB végzés, Indokolás [13]}.

[20] Az indítványozó hivatkozik az Alaptörvény XII. cikk (1) bekezdésében elismert munkához és foglalkozás szabad megválasztásához fűződő jog sérelmére is azzal összefüggésben, hogy a munkáltató fegyelmi eljárás mellőzésével fegyelmi büntetesként vezetői megbízását nem vonhatta volna vissza. Az indítványozó e körben azért támadja az eljáró bíróságok döntéseit, mert a fegyelmi eljárás elmulasztása lényeges jogait sértette, amelyet az eljáró bíróságok nem orvosoltak. Jelen ügyben azonban a munkáltató a Kjt. 23. § (4) bekezdésében biztosított jogkörében eljárva intézkedett a vezetői megbízás visszavonása felől. Az Alkotmánybíróság ebből következően arra az álláspontra helyezkedett, hogy az alkotmányjogi panaszban megjelölt alaptörvény-ellenesség kételye nem merül fel, így az állított alaptörvény-ellenesség nem is befolyásolhatta érdemben a kifogásolt bírói döntést.

[21] 3.5. Az Alkotmánybíróság az alkotmányjogi panasz befogadhatósági vizsgálatának eredményeként így arra a következtetésre jutott, hogy az alkotmányjogi panasz részben nem felel meg az Abtv. 27. § a) pontjában, részben az Abtv. 52. § (1b) bekezdés e) pontjában, részben az Abtv. 27. § b) pontjában,

részben pedig az Abtv. 29. §-ában foglalt befogadhatósági feltételeknek. Az Alkotmánybíróság ezért az alkotmányjogi panaszt az Ügyrend 30. § (2) bekezdés a), e) és h) pontjai alapján, figyelemmel az Abtv. 56. § (3) bekezdésében előírtakra is, visszautasította.

Budapest, 2015. január 20.

Dr. Kiss László s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró

Dr. Balsai István s. k.,
előadó alkotmánybíró

Dr. Juhász Imre s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Paczolay Péter s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Sulyok Tamás s. k.,
alkotmánybíró

Alkotmánybírósági ügyszám: IV/1215/2014.

